

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Isagoge Ad Amorem Divinvm

Pennequin, Pierre

Antverpiae, 1661

16. De imitando Christo in contemptu commoditatum corporis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47132)

CONSID. XVI.

De imitando Christo in contemptu commoditatum corporis.

1. Imitandus Christus in incommodis.

Possem hinc dicere, quod S. Bernardus Henrico quondam Magistro suo ad imitandum hac in parte Christum moras trahenti: Quid mirum si inter prospera fluctuas & aduersa, qui necdum statuisti supra petram pedes tuos? hærebat enim, quod Christum per aspera gradientem intuens ad eum sequendum satis animi non haberet: quem, ut ait ibidem vir sanctus, si apprehendere cupis, citius illum sequendo, quam legendo consequi potes: quid enim aliud in Euangelio, & Scripturis sacris legimus, quam Christum, cum vitam corpori minime onerosam eligere potuisset, oppositum in natiuitate, fuga in Ægyptum, in paupere inter fabriles labores vitâ, maximâ ætatis parte amplexatum esse; atque omnes hæc molestias triennali in prædicando cursitatione & fatigatione, & denique exquisitissimis in fine vitæ cruciatibus conclusisse? id scilicet egit, ut nos ad imitandum provocaret, & ad abdicandas corporis illecebras animaret, idque multis de causis.

1. Quia intestinus hic hostis in omnis generis hominibus periculosos laqueos tendit. Quot ex infima sorte hominum exitus gulæ oblectamenti extrema salutis adire discrimina conspicimus? quis non omnium commiseratione dignum ducet illum hominem, qui ut equum adaquet, se altissimo fluminis gurgiti submergendum immittit? Quot inter plebeios promiscue reperies similes illi virgini, quam describit Petrarca, quæ cum mulæ insidens iter cum pedisequa faceret, & densam silvam offendisset, in qua duæ se aperiebant viæ, una latronibus infestior alterâ, nullum super hoc à peritis consilium exquirens, frænum mulæ suæ in ejus collum abiecit, ut illa quam vellet, eligeret, quæ rectâ in latronum manus illam invexit, miserè ab illis spoliandam, & omnibus afficiendam injuriis. An non id agunt è vulgo plerique, qui in deligenda vitæ ratione, dum carni nimium consulere volunt, ejusque commoditatibus ante omnia servire, multis peccatorum occasionibus, & laqueis se miserè induunt.

3. Nec ab hac vefania longè ab-
sunt plerique hominum, qui supra vulgus aliquid sapere videntur, qui etiam ab hac fallaci caruncula in fraudem inducuntur exitu fiendo & poenitendo: quod

2. Ad vitandum salutis periculum.

3. Insistendo vitæ tutiori licet magis asperum.

Bbb 2 para-

parabolicè in S. Antonino descrip-
tam legimus. Duo, inquit, fra-
tres, unus sapiens & alter fatuus
simul in patriam remeabant: ve-
neruntque ad bivium, ubi à pasto-
ribus loci audierunt viam unam è
duabus primo aspectu asperam &
horridam, ad patriam quam repe-
tebant certò ducere, alteram verò
planam & delectabilem pericu-
losam esse, latronibusque infes-
tam. Asperam quidem è fratribus
sapiencior inire volebat; sed fatui
verbis, & sollicitationibus indu-
ctus per aliam ingredi consensit.
Capti à latronibus, & in carcere,
mortemque obducendi dum si-
mul gemunt, fatuo impropertavit
sapiens tanquam omnium malo-
rum auctori. Imò verò fatuus, in-
quit, tibi imputa, qui me fatuum
noveras, nec verbis meis acquie-
scere debueras. Hos duos fratres
animam, & corpus repræsentrare
ait, è quibus anima æternorum &
recti conscia ab hac Dalila in si-
nu dormiente, carne inquam, de-
cipitur, excæcatur, illuditur, &
miseriis innumeris circumfundit-
ur: an non uxorius Adam à sua
sociâ, & sanctissimus David ab
hac carne voluptatis conciliatri-
cula, & sapientissimus Salomon
ab eadem omnium malorum sen-
tina in extremam perniciem præ-
cipites iverunt?

4.
Memento
id Christo

Vidit scilicet id Christus & suo
exemplo medicinam facere vo-

luit, non satis apud omnes Chri-
stianos eo quo par est pretio æ-
stimatam: nec contentus exem-
plo, verbis etiam, & præmio pro-
posito ad eam accipiendam ani-
mos nobis addere voluit; dum
crucem, quæ in commoditatibus
corporis abjiciendis ex parte
consistit, ut rem maximè salutarè;
imò & sequacibus suis necessariò
amplectendam sæpissimè prædi-
cavit: *Qui non bajulat crucem suam,
& venit post me, non potest meus esse
discipulus.* Imò, si Ambrosio cre-
dimus, eam ut rem sibi maximè a-
mabilem testamento legavit. Au-
thor pietatis, inquit, in cruce pen-
dens testamentum condidit, sin-
gulis pietatis opera distribuens,
Apostolis persecutionem, Judæis
corpus, Patri spiritum, Virgini
paranymphum, latroni paradisi-
um, peccatori infernum, Chri-
stianis verè pœnitentibus crucem
commendavit. Hinc audeo Apo-
stolus dicere: *Qui Christi sunt, car-
nem suam crucifixerunt cum vitiis, &
concupiscentiis.* Hinc est quod Cle-
mens Alexandrinus dicat, Chri-
stianum athletam esse, qui adver-
sus spirituales Potestates depu-
gnet, quæ per carnem nostram
operantur vehementes vitiorum
& affectionum motus; quâ pro-
pterea vir sanctus gladium dæ-
monis appellabat: qui cruce re-
tunditur, & infringitur.

SS. Patres ad hanc pugnam con-

In carni-
bus ad-
versus car-
nem.

conquisitis undique argumentis nos animant. S. Gregorius Nazianzenus à natura & vilitate carnis stimulos addit, quam cœnum, luteam pedicam, plumbum deorsum vergens, feram indomitam, pugnantis materiæ sobolem, ac suæ heræ ac cœlestis imaginis vinculum appello quam rari vincunt & à qua multi superantur.

Ad Marty-
rum.

Tertullianus accersitis, ab Ethnicorum contra illam fortitudine, rationibus, mirum in modum contra nostram molliem declamitat: Colloquatur, inquit Spiritus, cum carne de communi salute; timebit forsan caro gladium, crucem, rabiem bestiarum summam, ignium pœnam, & omnecarnificis ingenium in tormentis: sed Spiritus contraponat sibi & carni acerba licet ista, à multis tamen æquo animo excepta, imò & ultrò expetita famæ & gloriæ causâ, nec à viris tantum, sed etiam à fœminis; & post allata exempla, Lucretiæ, Mutij, Heracliti, Empedoclis, Peregrini, uxoris Afrubalis, quæ videns maritum supplicem Scipioni, unâ cum liberis in incendium devolavit, Cleopatræ, Reguli mœreticis, quæ sibi linguam exsecuit in tormentis Lacedæmoniorum puerorum *δὲ ἀποκρίματα*, addit: quos otiosos affectatio armorum ad gladium locat? certè ad feras ipsas affectatione descendunt, & de

morsibus & de eicatricibus formosiores sibi videntur: jam ad ignes quidam se autoraverunt, ut certum spatium in tunica arden- te consisterent: alij inter venatorum taureas, scapulis patientissimis inambulaverunt. Hæc non sine causâ Dominus in sæculum admisit; sed ad nos & nunc exhortandos, & in illo die confundendos, si reformidaverimus pro veritate in salutem, quæ illi affectaverunt pro vanitate in perditionem.

Alia argumenta à sceditate peccatorum, quæ per carnem committuntur, à nonnullis congeruntur. S. Chrysostomus in Genesim notat à Spiritu sancto homines virtute præstantes carnis expertes dici, homines verò carnales carnem appellari. Cùm Deus dixit: *Spiritus meus non manebit in homine*, per Spiritum Dei, animam ad Dei imaginem creatam, aliqui intelligunt, quasi Deus pudori duceret imaginem suam in tam vili arcula contineri.

Cyprianus verò hanc carnis sceditatem rerum molestiorum tolerantiam aliquo modo abstergi insinuat; dum dicit tunc in carne gloriandum, quando cruciatur, quando ferrum ignis & bestias patitur. Illa enim sunt, ait, pretiosa carnis monilia, illa corporis ornamenta meliora.

Sed cœlestium bonorum desiderio

Bbbb 3

derio

6.
Et pecca-
torum
sceditate.
Hem. 22.

7
Et cons.

quendam
gloriam
caelestem.

derio ad exuenda quæ sunt carnis nos accendi vult Apostolus, dum ad Corinthios scribens: *Licet, inquit, qui foris est noster homo corrumpatur, tamen qui intus est renouatur de die in diem: quasi ab unius corruptione alterius innovatio & robur exurgeret.* Hinc & monet S. Ambrosius eum, qui vult perfectam purgationem consequi, à corpore & sensibilibus se disiungat. Exuat unusquisque animam involucris sordidioribus, & quasi aurum igni approbet detersam luto, fumatque inde alas, quibus sicut flamma ad superiora dirigatur.

L. de Arca
C. Noë
super Psal.
104.

L. 2. c. 29.

Ita docuit aliquando S. Brigitam S. Joannes Bapt. dum corpus comparat nido, quem avis, & maximè pica ex rebus inveteratis componit; ita corpus nostrum ex materia veteri construitur: cum pulli jam grandiores alas inducunt, illos mater ad volandum provocat cibo, voce & exemplo: ita facit Deus, nos ad nidum corporis deserendum caelestium rerum delectatione & gustu velut cibo, & Scripturarum sacrarum sententiis, exemplo denique suo suaviter allicit, & ad sublimiora cæli pabula confectanda, quò longius à nido nos avocet, ipsâ suavitate sanctæ consolationis invitât; ut verum sit, quod olim solitario dixit: Da mihi carnem, & dabo tibi spiritum. In medio quo-

dam loco anima constituta est, inquit Augustinus, & legem accipit hærerè Superiori, regere inferiori; quod facere nequit, nisi à meliore & superiore Deo scilicet regatur: si trahitur & adhæret inferiori, meliorem & superiorem deserit, nec potest regere, quod regebat, quia noluit regi à quo regebatur. Hinc rectè monet animam, ut revocet se ab exterioribus ad interiora, & ab inferioribus ad superiora, ut adhærens Deo, inferiora calcare discat, ne recedens ab illo, ista in supplicium convertantur. Tanto, inquit alibi, firmitus gaudebis, quanto est ille certior, in quo gaudebis.

Psal. 144.

Psal. 144.

CONSID. XVII.

De imitatione Christi in contemptu Iudiciorum humanorum, & concupiscentiarum.

Satis advertit Christus, qui est I. sapientia æterna, quantum hominum Iudicia & linguæ ad timidos mortales à virtutis prosecutione avocandos, aut retardandos haberent momentum; idcirco suo etiam exemplo hunc óbicem disturbare, & sectatoribus suis ad illum contemptu superandum animos addere voluit. Primò iudicia

I. Imitandus
Christus
in contemptu
iudiciorum
humanorum.

Qui
ceru
Apo